

## Arrest

nr. 177 929 van 18 november 2016  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X  
tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie  
en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 6 juli 2016 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 juni 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat M. DE FEYTER verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij wordt op 27 december 2015 aangehouden wegens het misdrijf poging tot doodslag/moord en er wordt tevens vastgesteld dat de verzoekende partij illegaal in het Rijk verblijft.

Op 8 juni 2016 wordt volgens de verzoekende partij zij veroordeeld door de correctionele rechtbank te Mechelen.

Diezelfde dag neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die luidt:

**“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN**

*De heer D.. D. geboren te F. Arrez Puke, op 15.10.1992 onderdaan van Albanië*

wordt het bevel gegeven om onmiddellijk het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen<sup>^</sup>), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

#### REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 3° + art. 74/14 §3, 3°: wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, L. Van den Hende, attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden:

- Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan poging tot misdaad, moord, feit waarvoor hij op 08.06.2016 veroordeeld werd door de correctionele rechtbank van Mechelen tot een niet-definitieve gevangenisstraf van 3 jaar met uitstel behalve voorlopige hechtenis.

Betrokkene verklaart in de vragenlijst hoorplicht die hij ingevuld heeft op 30.12.2015 dat hij enkel een broer heeft die in België woonachtig is. Het wordt niet betwist dat hij zich eventueel zou kunnen beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden. Het feit dat zijn broer in België zou verblijven, stelt hem echter niet vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de in artikel 2 van de wet van 15 december 1980 vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten om langer dan 3 maanden in België te verblijven. De in artikel 2, eerste lid, 2° van voornoemde wet vereiste documenten hebben immers tot doel een controle uit te oefenen betreffende de identiteit, de burgerlijke staat en het strafrechtelijk verleden van de vreemdeling die het grondgebied wenst te betreden of er wenst te verblijven. Daarenboven verstoort een tijdelijke scheiding van betrokkene met zijn familie, met het oog op het vervullen van de noodzakelijk formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het gezinsleven niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van het artikel 8 van het voornoemde verdrag.“

## 2. Onderzoek van het beroep

### 2.1. Het enige middel luidt:

“i. M.b.t. de afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten: schending van de formele motiveringsverplichting – iuo. Art. 74/14 Vreemdelingenwet

1.

Aan verzoeker wordt geen termijn gegeven om het grondgebied te verlaten.

De beslissing werd betekend aan verzoeker op 8 juni 2016, en aan haar werd bevel gegeven om dezelfde dag nog het grondgebied te verlaten.

De bestreden beslissing voorziet m.a.w. in een afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten.

De relevante bepalingen terzake de termijn om het grondgebied te verlaten zijn vervat in art. 74/14 van de Vreemdelingenwet:

“Art. 74/14. [§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2bis, § 3,

3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2, of;

6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn."

2.

Voor wat betreft het verlenen van een termijn beschikt de Staatssecretaris over een discretionaire bevoegdheid; krachtens art. 74/ 14 Vreemdelingenwet kan (in fine) de termijn worden beperkt tot een "periode tussen 0 en 7 dagen".

De beslissing tot verwijdering dient m.a.w. steeds een termijn van 30 dagen te bepalen, behoudens in de welbepaalde en welomschreven (limitatief bepaalde) hypotheses van § 3 van art 74/14 Vreemdelingenwet.

Deze discretionaire bevoegdheid gaat gepaard met een formele motiveringsverplichting: "Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur (...) de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. (...) De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dit geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur." (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek, algemene reeks, VII, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185; zie ook het arrest van uw Raad dd. 31 mei 2013 in de zaak RvV 127 767/ II, zie p. 7 en 8)

De uitdrukkelijke motiveringsplicht (zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991) heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de feitelijke en juridische overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op een afdoende wijze. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071).

3.

De bestreden beslissing bevat evenwel geen afdoende motivering terzake de afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten.

Het bevel tot grondgebied te verlaten vermeldt het volgende:

"Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 3° + art. 74/14 §3, 3°: wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, L. Van den Hende, attaché, geacht de openbare orde te kunnen schade:

- betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan poging tot misdaad, moord, feit waarvoor hij op 08.06.2016 veroordeeld werd door de correctionele rechtbank van Mechelen tot een niet-definitieve gevangenisstraf van 3 jaar met uitstel behalve voorlopige hechtenis.

Betrokkene verklaart in de vragenlijst hoorplicht die hij ingevuld heeft op 30.12.2015 dat hij enkel een broer heeft die in België woonachtig is. Het wordt niet betwist dat hij zich eventueel zou kunnen beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden. Het feit dat zijn broer in België (sic) zou verblijven, stelt hem echter niet vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de in artikel 2 van de wet van 15 december 1980 vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten. (...) Daarenboven verstoort een tijdelijke scheiding van betrokkene met zijn partner/gezin, met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het gezinsleven niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van het artikel 8 van het voornoemde verdrag.."

De Staatssecretaris is dus van oordeel dat verzoeker een gevaar zou uitmaken voor de openbare orde.

5

a. Nopens het vermeend gevaar voor de openbare orde

1.

Het bevel om het grondgebied te verlaten heeft daarnaast als wettelijke grondslag art. 7, alinea 1, 3°

Vreemdelingenwet: “verzoeker wordt door haar gedrag geacht de openbare orde te kunnen schaden”. De afwezigheid van termijn om het grondgebied te verlaten (en het daaruit voortvloeiende inreisverbod voor een periode van 6 jaar) is gesteund op art. 74/14 §3, 3° Vreemdelingenwet: “verzoeker is een gevaar voor de openbare orde”.

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvSt 6 september 2002, nr. 110.071; RvSt 21 juni 2004, nr. 132.710); de bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar en draagkrachtig zijn.

Er wordt in casu enkel verwezen naar één enkele strafrechtelijke veroordeling, die bovendien niet wordt toegelicht in de bestreden beslissing.

De motivering van de bestreden beslissing kan in casu niet als afdoende worden beschouwd; de motivering bevat onvoldoende gegevens om te kunnen besluiten dat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde of door zijn gedrag zou geacht kunnen worden de openbare orde te schaden.

2.

Overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie dient de uitzondering betreffende de openbare orde beperkend te worden uitgelegd. (cfr. het arrest van het Hof van Justitie dd. 19 januari 1999, C348/96, Calfa t/Griekenland).

Enkel wanneer het persoonlijk gedrag een werkelijke en genoegzame ernstige bedreiging vormt van de openbare orde, kan een gevaar voor de openbare orde worden weerhouden; het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling vormt op zich geen motivering. (cfr. Calfa / Griekenland, punt 28)

Dat voormelde arrest betrekking heeft op een andere zaak (en andere feitelijkeheden) (cfr. het UDN-arrest dd. 30 december 2014) doet uiteraard geen afbreuk aan de relevantie van de interpretatie van de notie “openbare orde” door het Hof van Justitie voor huidige zaak; de notie “openbare orde” (en de interpretatie ervan) is een algemene notie (c.q. interpretatie) welke niet afhankelijk is van de omstandigheden van de ene of andere zaak, maar een algemene reikwijdte heeft.

3.

Terzake kan nuttig worden verwezen naar de Nederlandse jurisprudentie, welke weliswaar geen precedentwaarde heeft, doch wel nuttig dienst kan doen voor de invulling van de notie “gevaar voor openbare orde”.

Meer bepaald kan worden verwezen naar de recente beslissing van 4 augustus 2014 van de rechtbank van Den Haag: de relevante overwegingen worden hieronder geciteerd:

“2.2

De rechtbank overweegt als volgt. De enkele omstandigheid dat eiser is veroordeeld zoals hiervoor weergegeven is (...) - nog onvoldoende voor de conclusie dat hij nu een gevaar voor de openbare orde vormt in de zin van art. 7, vierde lid, richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van 6 onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: richtlijn) artikel 62, tweede lid, aanhef en onder c, Vw. Daarbij is van belang dat het feit van die veroordeling en de hoogte van de opgelegde straf zonder bijkomende en niet vastgestelde feiten en omstandigheden op zichzelf geen indicatie geeft voor de verwachting dat eiser zich opnieuw aan strafbare feiten zal schuldig maken. Ook is van belang dat niet is gebleken van andere veroordelingen. Voordat de genoemde vragen zijn beantwoord kan niet als vaststaand worden aangenomen dat de veroordeling van eiser zonder meer betekent dat hij als gevaar voor de openbare orde in de zin van de genoemde bepalingen moet worden beschouwd.

2.3

Verweerder heeft dus niet deugdelijk gemotiveerd dat aan het terugkeerbesluit het gestelde in artikel 62, tweede lid, aanhef en onder c, Vw ten grondslag kan worden gelegd. Het besluit moet worden vernietigd op grond van artikel 3:46 Awb.

3.

Nu het terugkeerbesluit wordt vernietigd, ontvalt aan het inreisverbod de grondslag, zodat ook dit besluit moet worden vernietigd. De overige aangevoerde gronden behoeven dan ook geen nadere bespreking.

4. De rechtbank zal het beroep gegrond verklaren.

5. Het bestreden besluit wordt vernietigd.” 1 De rechtbank van Den Haag overweegt (terecht) dat uit het enkele gegeven van een eerdere veroordeling niet kan worden afgeleid dat eiser zich opnieuw aan strafbare feiten zal schuldig maken.

De relevante vraag voor de beoordeling of verzoeker een gevaar voor de openbare orde is, is inderdaad de vraag of er voldoende indicaties zijn dat verzoeker zich opnieuw schuldig zal maken aan strafbare feiten. (zie de overweging in de beslissing van de rechtbank van Den Haag)

*Anders oordelen zou betekenen dat het uitgangspunt van de Staatssecretaris erin bestaat dat elke persoon die een strafrechtelijke veroordeling oploopt, ipso facto ook een recidivist is; voor een zulke redenering bestaat geen enkele grondslag, noch juridisch, noch logisch.*

*Met andere woorden: niet de vraag of het handelen van verzoeker schadelijk is geweest, is van belang, doch wel de vraag of er voldoende indicaties zijn dat hij actueel een gevaar voor de openbare orde vormt (zou kunnen vormen).*

*In casu zijn deze indicaties niet aanwezig, minstens worden deze niet veruitwendigd in de bestreden beslissing, noch in het administratief dossier.*

4.

*In casu liggen m.a.w. onvoldoende feitelijke gegevens voor welke toelaten te stellen dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde zou vormen; uit het loutere bestaan van een strafrechtelijke veroordeling van verzoeker kan niet ipso facto worden afgeleid dat hij een gevaar voor de openbare orde zou opleveren.*

*De Staatssecretaris kan uiteraard wel een feitelijke beoordeling maken op grond van het (loutere) feit dat verzoeker strafrechtelijk werd veroordeeld, maar zulks ontslaat hem niet van de verplichting om te motiveren waarom uit deze veroordeling een gevaar voor de openbare wordt afgeleid in hoofde van verzoeker.*

*De Staatssecretaris kan zich niet beperken tot de automatische koppeling van de strafrechtelijke veroordeling aan een gevaar voor de openbare orde. (cfr. Calfa / Griekenland, punt 28)*

*De loutere verwijzing naar deze veroordeling vormt m.a.w. geen afdoende motivering terzake het gevaar dat verzoeker zou betekenen voor de openbare orde, aangezien enkel op grond hiervan niet kan worden beoordeeld of verzoeker door haar persoonlijke gedrag een werkelijke en genoegzame ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.*

*De relevante vraag voor de beoordeling of verzoeker een gevaar voor de openbare orde is inderdaad de vraag of er voldoende indicaties zijn dat verzoeker zich opnieuw schuldig zal maken aan strafbare feiten. Met andere woorden: niet de vraag of het handelen van verzoeker schadelijk is geweest, is van belang, doch wel de vraag of er voldoende indicaties zijn dat hij actueel een gevaar voor de openbare orde vormt (zou kunnen vormen).*

5.

*De strafrechtelijke veroordeling waarnaar verwezen werd betreft overigens een uit de hand gelopen caféruzie:*

*verzoeker werd aangevallen door een dronken caféganger, die overigens zelf politieel gekend was voor agressiegerelateerde feiten, waarop verzoeker zich met een gebroken flesje verdedigd heeft. De door de correctionele rechtbank opgelegde (milde) straf, zijnde een gevangenisstraf met uitstel, heeft overigens met deze feitelijke omstandigheden rekening gehouden.*

*Daarnaast heeft verzoeker, in tegenstelling tot de "echte" Belg die hem heeft aangevallen en de feiten heeft uitgelokt, geen voorgaanden, en is hij nog nooit in aanraking gekomen met de politie.*

*Al deze elementen, die duidelijk erop wijzen dat verzoeker geen gevaar voor de openbare orde uitmaken, lijken door verwerende partij zelfs niet in overweging te worden genomen.*

*Hoewel de Raad, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid, is de Raad in de uitoefening van wettelijk toezicht wel bevoegd om na te gaan of de overheid de feitelijke gegevens juist heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624)*

*Waar de Staatssecretaris o.g.v. het bestaan van een enkele veroordeling besluit dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde vormt, en daarbij nalaat een concrete beoordeling door te voeren van de feitelijke gegevens, ligt een schending van de materiële motiveringsverplichting voor."*

2.2. Uit het middel blijkt dat de verzoekende partij de schending aanvoert van de formele en materiële motiveringsplicht en van artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

De uitdrukkelijke motiveringsplicht hetzij de formele motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In casu wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 7, eerste lid, 3°, en 74/14, § 3, 3° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekende partij zich schuldig heeft gemaakt aan poging tot moord waarvoor hij werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 jaar met uitstel, behalve voor de termijn van de voorlopige hechtenis. Daarnaast bevat de bestreden beslissing een motivering waarom de termijn om het grondgebied te verlaten onmiddellijk is. De verzoekende partij wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden zodat artikel 74/14, §3, 3° van de vreemdelingenwet van toepassing is omdat er deze gedraging, waarvoor hij werd veroordeeld, een gevaar voor de openbare orde uitmaakt. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond

Waar de verzoekende partij meent dat de materiële motiveringsplicht en artikel 74/14 van de vreemdelingenwet is geschonden omdat geen termijn voor vrijwillig vertrek werd voorzien en hieromtrent de motivering ontbreekt, is dit onjuist en berust deze stelling op een onvolledige lezing van de bestreden beslissing.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 74/14, § 3, 3° van de vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

*“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.  
(...)”*

*§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:  
(...)”*

*3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde (...)”*

Zoals in het middel wordt vermeld bevat de bestreden beslissing het motief dat de verzoekende partij “geacht (is) de openbare orde te kunnen schaden”.

Verzoekende partij kan worden gevolgd waar zij voorhoudt dat niet kan worden volstaan met te verwijzen naar een strafrechtelijke veroordeling. Evenwel blijkt uit de lezing van de bestreden beslissing dat niet enkel wordt verwezen naar de strafrechtelijke veroordeling. Er wordt ook gewezen op de aard van het misdrijf, op de strafmaat, en op het tijdstip van de veroordeling.

Om te beoordelen of het persoonlijk gedrag van verzoekende partij een bedreiging vormt voor de openbare orde dient de verwerende partij andere elementen mee in overweging te nemen zoals de aard van het misdrijf en de ernst van het misdrijf, hetgeen zij in casu heeft gedaan. Hiervoor wordt gewezen op de veroordeling aan poging tot misdaad, moord. De verzoekende partij betwist niet in het middel dat deze veroordeling is geschied en houdt evenmin voor dat hij beroep heeft aangetekend of dat het misdrijf is betwist. Gelet op de aard van het misdrijf, het recent karakter en de bestraffing, maanden die de verzoekende partij in voorlopige hechtenis is genomen, zijn effectieve gevangenisstraf en de bestraffing in de veroordeling, feiten terug te vinden in de bestreden beslissing, is het vanzelfsprekend dat de verwerende partij op redelijke wijze oordeelde dat de verzoekende partij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden en hiermee te kennen geeft dat diens gedraging een gevaar voor de openbare orde is. Om te beoordelen of het persoonlijk gedrag van verzoeker een bedreiging vormt voor de openbare orde dient de verwerende partij andere elementen mee in overweging te nemen zoals de aard van het misdrijf en de ernst van het misdrijf, hetgeen zij in casu heeft gedaan. De verzoekende partij kan niet ernstig anders voorhouden. De aard van het misdrijf speelt hierin een uitermate belangrijke rol zodat de beschrijving van de correctionele veroordeling, zoals in casu, dient te volstaan. Immers hoe ernstiger een misdrijf is, hoe vanzelfsprekender het gevaar voor de openbare orde

voorhanden is. Voorts toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij zich niet heeft gehouden aan het vooropgestelde in het arrest van 19 januari 1999 zaak Calfa/Griekenland gekend onder C348/96 van het Hof van Justitie gelijkaardig zijn aan haar situatie. De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat een poging tot moord of een poging tot doodslag niet een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging is voor de openbare orde.

De verwijzing naar Nederlandse jurisprudentie is niet dienstig. Buitenlandse rechtspraak heeft geen precedentswaarde voor de Belgische rechtspraak. Ten overvloede wordt er bovendien opgemerkt dat de verzoekende partij tevergeefs voorhoudt dat er geen voldoende indicaties zijn dat de verzoekende partij niet opnieuw een gevaar voor de openbare orde is en er geen actueel gevaar voorhanden is. De Raad wijst erop dat een gevangenisstraf van drie jaren werd uitgesproken met uitstel en dit uitstel niet betekent dat de verzoekende partij geen gevaar voor de openbare orde meer is. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat is vastgesteld dat de verzoekende partij al een eerder feit van aanranding op de eerbaarheid op een meerderjarige heeft gepleegd, met name op 31 januari 2015. De bewering van de verzoekende partij dat zij nog nooit in aanraking was gekomen met de politie voor de feiten van 27 december 2015 is niet juist en vindt geen steun in het administratief dossier.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is ongegrond, zoals de verwerende partij terecht opmerkt in haar nota.

### 3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

## OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

### Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN